

[Finansministeren.]

beløb på en konto, og så havde man fortjeningen hjemme.

Jeg er enig med hr. Grünbaum i, at det renteniveau, vi har i dag, i og for sig skulle være højt nok til at fremkalde opsparing. Men den sørgelige kendsgerning er jo, at det ikke er noget, der tyder på, at det er nok. Det kan vi se på obligationskurserne, det kan vi se på så meget andet. Derfor har vi gerne villet bidrage til, ganske vist beskedent, at hjælpe med til, at flere bliver i stand til at skaffe sig midler til indskud i egen lejlighed, til køb af hus, hvor der skal udbetales et eller andet beløb, til fornyelse eller modernisering af en bolig og i det hele taget til, at de ved selv at være med til at bidrage dertil kan løse deres boligproblem.

Så må regeringen, når stillingen er, som den er, nøjes med det flertal, den nu kan få til denne lovgivning. Sådan er jo de parlamentariske regler.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1, ændringsforslaget, § 2, således ændret, og §§ 3-11

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til statsministeren af Hanne Reintoft:

„Vil statsministeren redegøre for de udtalelser, han har fremsat i Washington om, at regeringens holdning til indkaldelse af en europæisk sikkerhedskonference er blevet ændret?“

Forespørgeren (Hanne Reintoft): Det hed i sin tid i regeringens tiltrædelseserklæring, at man ville gå ind for afholdelse af en konference om europæisk sikkerhed, når grundige forberedelser havde vist, at den kunne forventes at føre til nyttige resultater. Dette synspunkt blev gentaget af udenrigsministeren ved den nylige udenrigspolitiske debat i februar i år; jeg kan henvise til Folketingstidende 1969-70, sp. 3713.

I de mere end 2 år, der er gået, siden regeringserklæringen kom, har spørgsmålet vundet stigende aktualitet og har givet både anledning og tid til at fremme de meget omtalte grundige forberedelser, som selvfølgelig må være forbundet med enhver international konference.

Inden for denne periode har der også været en vis bevægelse i regeringens holdning; idet man markerede en mere og mere positiv stillingtagen. Det gjaldt specielt over for den finske regerings tilbud om at være værtsland ved en sådan konference, men stærkest udtryktes det nok i den holdning, der kom til udtryk ved det communiqué, der blev offentliggjort efter udenrigsministerens besøg i Moskva i november. Man gav her udtryk for en fælles opfattelse af en række af tidens internationale begivenheder, herunder også en europæisk sikkerhedskonference.

Under drøftelserne af de europæiske problemer var der enighed om betydningen af, at der blev ført en aktiv afspændingspolitik mellem staterne. Særlig opmærksomhed viedes spørgsmålet om indkaldelse af en konference om de europæiske sikkerheds- og samarbejdsproblemer, og begge parter var enige om, at en sådan konference var et af de midler, der kunne fremme netop sikkerhed, samarbejde og afspænding i Europa, selvfølgelig under forudsætning af — det var der også enighed om fra begge sider — at det blev grundigt forberedt, og at alle berørte lande deltog fra begyndelsen. Både den danske og den sovjetiske regering gav udtryk for at være indstillet på at bidrage til dette forberedende arbejde, og man tiltrådte også fra dansk side, at man ville fortsætte sine indbyrdes konsultationer om emnet.

Vi har ikke undladt at yde anerkendelse af dette positive træk, der således kunne være at finde i regeringens holdning. Vi gjorde det også i udenrigsdebatten i februar, selv om man jo ikke kunne undgå at bemærke, at udenrigsministeren optrådte bemærkelsesværdig ulogisk og usammenhængende, hvilket i øvrigt blev påtalt af flere repræsentanter for andre partier.